

Γέρ. Διονύσιος Κολιτσού: Η απλανής πνευματική πυξίδα (Χαράλαμπος Μπούσιας, Μέγας Υμνογράφος της των Αλεξανδρέων Εκκλησίας)

[/ Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες / Συναξαριακές Μορφές](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση:<http://bitly.com/1SUJ1Zx>]

Ήταν ο Γέροντας Διονύσιος οδηγός εμπειρότατος και έμοιαζε με την πυξίδα που σταθερά δείχνει πάντοτε το μαγνητικό βορρά, δείχνοντάς μας ο ίδιος με τις νουθεσίες του τον πνευματικό βορρά, τον πάμφωτο πολικό αστέρα της Βασιλείας των ουρανών. Η αγκάλη του ήταν ανοικτή και χωρούσε μέσα της κάθε πιστό, κάθε εξομολογούμενο. Ήταν η αγκάλη του Θεού Πατέρα που περιμένει την επιστροφή του ασώτου, για να τον συγχωρήσει και να του φορέσει το δακτυλίδι της αιωνιότητας.

Με το γέροντά του, μ. Γεδεών Κολιτσιώτη

Με το γέροντά του, μ. Γεδεών Κολιτσιώτη

Σήμερα με την εξέλιξη της τεχνολογίας, με τα κινητά τηλέφωνα, τα skype, τα viber, συνομιλούμε μέσω δορυφόρου με τα πέρατα της γης και κάνουμε τηλεδιασκέψεις και εξ αποστάσεως διδασκαλίες. Ο Γέροντας Διονύσιος δεν γνώριζε τεχνολογικά επιτεύγματα, όμως, ήταν καθημερινά συνδεδεμένος με το δορυφόρο του ουρανού, το Πανάγιο Πνεύμα, και δίδασκε και κατεύθυνε σωστά τους πιστούς προς τη σωτηρία. Ο, τι έλεγε ήταν απόσταγμα θεϊκής σοφίας και γι' αυτό οδηγούσε κάθε ένα από το δικό του προσωπικό μονοπάτι, το μονοπάτι του χαρακτήρα του, προς την τελική ευθεία, την απάγουσα προς τη Βασιλεία των

Ουρανών. Η χειραγωγήση, έτσι, των ψυχών γινόταν πάντοτε με τη θεία συνέργεια, γι' αυτό και ταπεινά μονολογούσε: «Τα πάντα ισχύω εν τω ενδυναμούντί με Χριστώ» (Φιλιπ. δ' 13). Για οποιαδήποτε απόφασή του έπαιρνε κατευθύνσεις από τον ουρανό, από το Πανάγιο Πνεύμα, αυτό που τα ασθενή θεραπεύει και τα ελλείποντα αναπληροί. Αυτή την εξάρτησή του από το Άγιο Πνεύμα δικαιολογεί και η δυνατή προσευχή του με άκρα ευλάβεια πριν την εξομολόγηση μαζί με τον εξομολογούμενο, όπως προαναφέραμε. Και το αποτέλεσμα ερχόταν από τον ουρανό, αφού η Θεία Χάρις έφερνε σε κατάνυξη στον εξομολογούμενο, ώστε πρόθυμα αυτός να ανοίξει το βιβλίο της ψυχής του και να φανερώσει τα κρυμμένα σ' αυτό αμαρτήματά του. Όλες οι κινήσεις του πνευματικού Γέροντος Διονυσίου ήταν αγιοπνευματοκίνητες. Όλος ήταν δέκτης του ουράνιου πομπού, εντελώς καθαρός και χωρίς παράσιτα, αφού, «τα πάντα καθαρά τοις καθαροίς» (Τιτ. α' 15).

Είναι αδύνατο, πράγματι, να προσδιορίσει κανείς την προσφορά ενός ανθρώπου, ενός πνευματικού Γέροντος σαν τον πατέρα Διονύσιο, ενός ανθρώπου που έβλεπε τον κόσμο λουσμένο μέσα στο φως και στην αγάπη του Θεού για όλους, ενός ανθρώπου γεμάτου αισιοδοξία. Παρά την ηλικία του ο Γέροντας και την εν τέλει σωματική του τύφλωση, αυτή που επέτρεψε ο Φωτοδότης Κύριος στα δυσμά του βίου του, ανοίγοντάς του περισσότερο τους νοητούς της καρδιάς οφθαλμούς, έβλεπε ξεκάθαρα τα μύχια των ψυχών, τα μακράν ως τα πλησίον, τα μέλλοντα ως τα παρόντα.

Ο Γέροντας χωρίς άγχη και φόβους αγαπούσε τους πάντες και ταπεινωνόταν με τη διακονία του, τη φιλοξενία του και την πνευματική του στήριξη δίδοντας παράδειγμα μιμήσεώς του σε όλους εμάς. Η κατάνυξη του Γέροντος Διονυσίου στις ιερές ακολουθίες υπήρξε μοναδική. Μεταρσιωμένος μεταξύ ουρανού και γης έβλεπε μυστικώς τον Βασιλέα της δόξης και με τον προσήκοντα σεβασμό τον παρακαλούσε και τον δοξολογούσε. Έτσι εξηγείται και η δύναμη που επιδείκνυε ο Γέροντας μετά το πέρας των πολύωρων αγρυπνιών, αλλά και της επιμονής στο μυστήριο της εξομολογήσεως.

Η μνήμη του θανάτου για τον Γέροντα Διονύσιο ταυτιζόταν με την μνήμη του Θεού και την πνευματική ευφροσύνη που η ενθύμηση αυτή παρέχει στην ψυχή κάθε πιστού που επιζητεί την ολοκλήρωση της αρετής και δεν ανησυχεί για τη φοβερή στιγμή της εξόδου, αφού αυτή δεν οδηγεί στο θάνατο, αλλά στη ζωή. Πολύ μάλιστα περισσότερο η ώρα του θανάτου ήταν επιθυμητή στον πατέρα Διονύσιο που είχε αναλωθεί στην αγάπη του Θεού και του πλησίον και θα μπορούσε να αναφωνεί μαζί με τον Παύλο: «Τον αγώνα τον καλόν ηγώνισμαι, τον δρόμον τετέλεκα, την πίστιν τετήρηκα, λοιπόν, απόκειται μοι ο της δικαιοσύνης στέφανος» (Β' Τιμ. δ. 7). Την ώρα του θανάτου την περίμενε ο Γέροντας με χαρά,

γιατί θα άφηνε τον κόσμο της φθοράς, τον κόσμο της ματαιότητας, για να περάσει στην αντιπέρα όχθη, στον κόσμο της αφθαρτότητας.

Ο Γέροντας Διονύσιος αγωνίσθηκε τον καλόν αγώνα και ανέβηκε την ουρανοδρόμο κλίμακα των αρετών. Τι μπορούσε πλέον να περιμένει στην γη αυτή; Οι επάλξεις των ουρανών τον ανέμεναν, «ένθα ήχος καθάρως εορταζόντων και βοώντων απαύστως· Κύριε, δόξα Σοι». Έμεινε στις ψυχές μας φωτεινή η ανάμνηση της πατρικής του αγάπης και των θεόσοφων νουθεσιών του, όπως έμειναν στα σταυροδρόμια του Αγίου Όρους στο δρόμο για την Κολιτσού, οι σημάνσεις που είχαν τοποθετήσει οι πιστοί σε δένδρα και ξύλα, για να κατευθύνουν όσους ήθελαν να επισκεφθούν την καλύβη του: «Προς Γέροντα Διονύσιο». Αυτές οι σημάνσεις που αύξησαν κάποτε και την ιδική μου επιθυμία να επισκεφθώ τον Γέροντα, για να ωφεληθώ και τώρα να ωφελησω όσο μπορώ τους άλλους με τα γραφόμενα γι' αυτόν, για την πνευματική του πατρότητα προσπαθώντας να είμαι συνεπής στη ρήση του άλλου οσίου Γέροντος της εποχής μας, Ιωάννου του Δομβοΐτου, για τις συναναστροφές μας: «ωφελού η ωφέλει η φεύγε».